DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
10. marts 1992 *

I sag C-171/87,

Canon Inc., Tokyo (Japan), ved advokat Ivo Van Bael, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Freddy Brausch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktør i Rådets Juridiske Tjeneste Hans-Jürgen Lambers og juridisk konsulent Erik Stein, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Michael Schütte, henholdsvis Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jörg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent John Temple Lang samt Eric White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

og af

* Processprog: engelsk.

Committee of European Copier Manufacturers (Cecom), Köln, ved advokaterne Dietrich Ehle og Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter,

angående en påstand om, at artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12) annulleres i det omfang, de angår sagsøgeren,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Joliet, og dommerne Sir Gordon Slynn, F. Grévisse, J. C. Moitinho de Almeida og M. Zuleeg,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. oktober 1990, hvorunder Canon var repræsenteret af advokat Alain Vanderelst, Bruxelles,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. december 1990,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. juni 1987 har selskabet Canon Inc. (herefter benævnt »Canon«), Tokyo, i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12, herefter benævnt »den anfægtede forordning«) i det omfang, de angår sagsøgeren.

2 Selskabet Canon fremstiller PPC-fotokopieringsmaskiner (herefter benævnt »PPC«), som det først og fremmest sælger til forhandlerselskaber, som det er medejer af; disse er ansvarlige for salget af PPC i Japan, Det Forenede Kongerige, Frankrig og Tyskland. I anden række sælges der til Canon Europa NV, et selskab i Amsterdam, der koordinerer eksporten, og som derefter eksporterer PPC til eneforhandlerne i Danmark, Irland og Grækenland, ligesom der endelig sælges til Original Equipment Manufacturers (leverandører, som under eget varemærke afsætter produkter fremstillet af andre virksomheder, herefter benævnt »OEM-selskaber«).

3 I juli 1985 blev der til Kommissionen klaget over Canon og andre japanske producenter af Committee of European Copier Manufacturers, som beskyldte Canon for at sælge sine produkter i Fællesskabet til dumpingpriser.

4 Den antidumpingprocedure, som Kommissionen indledte i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), førte til vedtagelsen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2640/86 af 21. august 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 239, s. 5). Denne midlertidige told blev fastsat til 15,8% af prisen,

netto, frit Fællesskabets grænse, på importen af PPC, som fremstilles og eksporteres af Canon. Ved den anfægtede forordning, der blev vedtaget på forslag fra Kommissionen, fastsatte Rådet derefter den endelige antidumpingtold til 20%.

5 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Canon har til støtte for påstandene fremført fem anbringender som henholdsvis fejlagtig beregning af den normale værdi, fejlagtig beregning af eksportprisen, fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen, urigtig opgørelse af skaden for industrien i Fællesskabet samt tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Anbringendet om fejlagtig beregning af den normale værdi

7 Canon har for det første gjort gældende, at institutionerne med urette har afvist at betragte den pris, der anvendes ved omsætningen i Japan mellem Canon og dets japanske salgsdatterselskab Canon Sales Company (herefter benævnt »CSC«), som den normale værdi. De anvendte artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84 og baserede følgelig den normale værdi på de af CSC fakturerede priser ved det første salg til en uafhængig køber. De har dermed fastsat den normale værdi i et handelsled, der ikke kan sammenlignes med det, der blev anvendt med henblik på beregningen af eksportprisen, idet denne blev fastlagt på grundlag af Canon's salg til sine europæiske datterselskaber. Canon tilføjer, at når den normale værdi fastsættes således, og uanset justeringerne i medfør af artikel 2, stk. 10, i forordning nr. 2176/84, omfatter den visse omkostninger, der bæres af CSC, hvorimod Canon's europæiske datterselskabers omkostninger er blevet holdt uden for beregningen af eksportprisen. Ifølge Canon var salgene ikke sammenlignelige, og institutionerne skulle derfor have fastsat den normale værdi i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), i forordning nr. 2176/84, dvs. have anvendt den sammenlignelige pris ved udførsel til et tredjeland eller have beregnet den normale værdi.

8 Det bemærkes for det første, at der i henhold til artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84 ved den normale værdi forstås den »sammenlignelige pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel for samme vare til forbrug i eksport- eller oprindelseslandet«. Der kan ved fastsættelsen af den normale værdi tages udgangspunkt i andre faktorer, som er opregnet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i) og ii), »såfremt samme vare ikke sælges i normal handel på eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning«. Det fremgår af ordlyden og opbygningen af de nævnte bestemmelser, at den normale værdi i første række skal fastsættes på grundlag af den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel, idet de andre fremgangsmåder har karakter af subsidiære løsninger (dom af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 11).

9 Det kan endvidere på grundlag af sagens akter fastslås, at Canon økonomisk kontrollerer CSC, der er forhandlerselskab for dets produkter i Japan, og overdrager dette de opgaver, der normalt varetages af en intern salgsafdeling hos producenten.

10 Som allerede fastslået af Domstolen, navnlig i dom af 5. oktober 1988 (sag 250/85, Brother mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 16), er den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, der er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, ikke til hinder for, at der er tale om en enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person.

11 På baggrund heraf kunne institutionerne retmæssigt lægge de priser til grund, som den første uafhængige køber betalte til forhandlerselskabet, idet disse priser med føje kan anses for de priser, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel, jf. artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84.

12 For så vidt angår Canon's argument om, at Rådet har fastsat den normale værdi på grundlag af salg, der ikke er sammenlignelige med dem, der blev anvendt med henblik på beregningen af eksportprisen, skal det først bemærkes, som fastslået af Domstolen i dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 277/85 og 300/85), præmis 19, at kravet om sammenlignelighed i artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84 er opfyldt, når både den normale værdi og eksportprisen fastlægges på grundlag af prisen ved det første salg til en uafhængig køber. De nævnte størrelser skal herefter sammenlignes, således som de er blevet fastlagt, efter omstændighederne efter foretagelse af de i artikel 2, stk. 9 og 10, udtrykkeligt nævnte justeringer og nedsættelser.

13 Hvad endelig angår det forhold, at visse af CSC's omkostninger er blevet medregnet i den normale værdi, bemærkes — idet der henvises til det ovenfor anførte (præmis 9 og 10) og til det af Domstolen fastslåede i dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet, Sml. s. 5927, præmis 14) — at når der tages udgangspunkt i et forhandlerselskabs priser, sikres det, at de omkostninger, der uundgåeligt indgår i salgsprisen for et produkt, når dette sælges gennem en intern salgsafdeling hos producenten, ikke lades ude af betragtning i tilfælde, hvor den pågældende salgsvirksomhed udøves af et selskab, som er en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over.

14 Canon har for det andet gjort gældende, at for så vidt angår salgene af selskabets produkter til OEM-selskaberne og salgene under selskabets eget mærke af de tre modeller benævnt A, B og C, for hvilke både den normale værdi og eksportprisen blev fastsat ved beregning, medregnede institutionerne ved beregningen af den normale værdi ud over produktionsomkostningerne og en fortjenstmargen alle Canon's og CSC's salgs-, administrations- og andre generalomkostninger. For så vidt angår eksportprisen blev der derimod kun taget hensyn til Canon's salgs-, administrations- og andre generalomkostninger, men ikke til de europæiske datterselskabers omkostninger. Den beregnede normale værdi kan derfor ikke sammenlignes med eksportprisen.

15 Hertil bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis (jf. bl.a. domme af 7.5.1987, sag 240/84, Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 13, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 14, sag 258/84, Nippon Seiko mod

Rådet, Sml. s. 1923, præmis 14, og sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. s. 1975, præmis 8), at fastsættelsen af den normale værdi og af eksportprisen sker efter forskellige regler, og at salgs-, administrations- og andre generalomkostninger derfor ikke nødvendigvis skal behandles på samme måde i begge tilfælde.

16 Det skal yderligere bemærkes, at salgs-, administrations- og andre generalomkostninger i CSC, der som foran anført fungerede som en salgsafdeling i Canon, reelt må sidestilles med omkostningerne i selskabets eksportafdeling, hvis omkostninger af samme art ikke blev fratrukket eksportprisen, og ikke med omkostningerne i selskabets europæiske datterselskaber. Eventuelle forskelle i størrelsen af disse omkostninger kunne der tages hensyn til i forbindelse med justeringerne i henhold til artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

17 Canon har for det tredje anført, at den normale værdi for de tre ovennævnte modeller under Canon's eget mærke blev kunstigt pustet op som følge af anvendelsen af nogle fortjenstmargener, der ikke var de rigtige for de pågældende produkter.

18 Hertil bemærkes for det første, at Rådet ikke overskred grænserne for sit skøn, da det ved beregningen af den normale værdi af de tre modeller anvendte den gennemsnitsfortjeneste, som institutionerne havde fastsat på basis af det beløb, der lå ud over produktionsomkostningerne, inklusive et rimeligt beløb for salgs-, administrations- og andre generalomkostninger, og baseret på det samlede salg af Canon's modeller i normal handel.

19 Model C blev i længere tid solgt med tab og i store mængder, og det var derfor med føje, at Rådet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84 ikke anså disse salg for at have fundet sted i normal handel.

20 Det bemærkes endvidere, at model B ikke blev taget i betragtning ved beregningen af dumpingmargenen for Canon under hensyn til det meget lille salg af denne model i Fællesskabet.

21 Endelig har Canon ikke bestridt Rådets anbringende om, at den fejl, som Kommissionen begik ved beregningen af den normale værdi for model A — idet Kommissionen mente, at denne model ikke opfyldte hovedreglen om, at salg på markedet ikke skal tages i betragtning, medmindre de udgør 5% eller mere af udførslerne til Fællesskabet — kun havde en begrænset betydning for dumpingmargenen, og at det derfor ikke var nødvendigt at ændre satsen for antidumpingtolden.

22 Af det anførte fremgår i det hele, at anbringendet om fejlagtig beregning af den normale værdi i det hele må forkastes.

Anbringendet om fejlagtig beregning af eksportprisen

23 Canon har for det første gjort gældende, at for så vidt angår salgene til to OEM-købere, blev eksportprisen fastsat i henhold til forordning nr. 2176/84, artikel 2, stk. 8, litra a), og ikke, som hævdet af Rådet, i henhold til artikel 2, stk. 8, litra b). Det foretagne fradrag, som ikke har hjemmel i den nævnte forordnings artikel 2, stk. 10, af et beløb, der vilkårligt blev fastsat til 5%, er derfor ulovligt.

24 Canon har dernæst gjort gældende, at for så vidt angår de salg, der skete til Irland, Danmark og Grækenland med Canon Europa som mellemled, kunne institutionerne hverken anvende artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84 eller beregne eksportprisen ved at fratrække alle Canon Europa's omkostninger og en fortjenstmargen på 5%.

25 Ifølge Canon finder artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84 kun anvendelse for de to ovennævnte typer salg, når varen sælges til en uafhængig køber, efter at den er blevet importeret. Canon Europa indførte imidlertid ingen PPC i undersøgelsesperioden. De salg, selskabet foretog, kan derfor ikke anses for at vedrøre importerede produkter, og dets omkostninger kan heller ikke anses for opstået mellem indførsel og videresalg.

26 Det bemærkes i denne forbindelse, at de af Canon fremstillede PPC sælges gennem Canon Europa, der modtager ordrerne fra kunderne, tilsender dem fakturaerne og modtager fakturabetalingerne. I forbindelse med sin virksomhed bærer Canon Europa nogle omkostninger, der reelt formindsker det beløb, som eksportøren modtager.

27 Som det blev fastslået i dom af 14. marts 1990 (sag C-156/87, Gestetner mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 32 og 33), stiller den omstændighed, at Canon Europa's omkostninger vedrører en virksomhed, der er udøvet inden indførslen, sig ikke i vejen for at anvende artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning nr. 2176/84, som ikke er til hinder for, at der foretages de fornødne justeringer, såfremt eksportprisen skal beregnes af andre grunde end de nævnte i bestemmelsen.

28 Som fastslået af Domstolen i den nævnte dom (sag C-156/87, præmis 34) var det herefter korrekt at beregne eksportprisen i forbindelse med salgene til OEM-køberne på grundlag af den pris, der betaltes af den første uafhængige køber, hvorved prisen blev justeret under hensyntagen til de omkostninger og den fortjeneste, der fulgte af Canon Europa's rolle.

29 Det samme gælder med hensyn til fastsættelsen af eksportprisen for Canon's salg gennem Canon Europa til de tre nationale, uafhængige importører. Som Rådet har anført i betragtning 15, tredje afsnit, til den anfægtede forordning, varetager Canon overalt de funktioner, der typisk er tillagt et importdatterselskab, og som er de samme som dem, der udføres i forhold til OEM-selskaberne.

30 Det fremgår hverken af sagens akter eller af indlæggene for Domstolen, at de foretagne fradrag var for store. Anbringendet om fejlagtig beregning af eksportprisen må følgelig forkastes.

Anbringendet om fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen

31 Canon har gjort gældende, at institutionerne har tilsidesat artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, for så vidt som de på grundlag af en snæver fortolkning af denne bestemmelse ikke foretog justeringer af den normale værdi for at tage hensyn til CSC's omkostninger, til forskelle i handelsleddet, til rabatter for ibyttetagne varer, til Canon's transportomkostninger i forbindelse med salg til CSC samt til sælgernes direkte omkostninger i forbindelse med deres salgsarbejde.

32 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af de tidligere nævnte domme af 7. maj 1987 og især af dommen Minebea mod Rådet, præmis 43, at den, der ansøger om en justering, skal bevise, at ansøgningen er berettiget, dvs. at den forskel, der påberåbes, vedrører en af de faktorer, som er nævnt i artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 2176/84, at forskellen påvirker prisernes sammenlignelighed, og endelig — særligt såfremt der er tale om forskelle i salgsvilkårene — at forskellen har direkte tilknytning til de pågældende salg.

33 Canon har ikke bestridt, at institutionerne, således som det fremgår af betragtning 17 og 18 til den anfægtede forordning, faktisk foretog justeringer i medfør af artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 2176/84 af hensyn til forskelle, der bl.a. vedrører salgsvilkårene. De omkostninger i CSC, som Canon kræver fratrukket i den normale værdi, vedrører herefter alene administrations- og generalomkostninger. Artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84 udelukker imidlertid som hovedregel enhver justering på dette grundlag, og Canon har ikke bevist nogen særlig omstændighed, der kan begrunde en undtagelse fra denne regel.

34 Den omstændighed, at CSC tillige er forhandler af andre selskabers produkter, kan således ikke begrunde en sådan fravigelse. Som det fremgår af betragtning 12 til forordning nr. 2640/86 og til den anfægtede forordning, tog institutionerne hensyn til denne del af CSC's virksomhed og medregnede kun omkostningerne ved Canon's salg af PPC i den normale værdi.

35 For så vidt angår de justeringer, der ansøgtes om, fordi den normale værdi og eksportprisen angiveligt blev fastsat i forskellige handelsled, må det fastslås, at disse elementer, som det er anført ovenfor i præmis 12, begge blev fastsat på grundlag af den pris, hvortil produktet første gang blev solgt til en uafhængig køber.

36 Det skal endvidere understreges, at Canon ikke har bevist, at de salg, der blev anvendt som grundlag for fastsættelsen af den normale værdi og eksportprisen, vedrørte forskellige købergrupper og derfor forskellige handelsled, således at de krævede justeringer var begrundede. Institutionerne var følgelig ikke forpligtet til at foretage sådanne justeringer.

37 For så vidt angår den krævede justering for bytterabat, der ydes, når en gammel maskine tages i bytte fra køberen af en ny maskine, bemærkes, at denne rabat ifølge betragtning 13 til den anfægtede forordning modsvarer den fordel, det er for producenten, at han får fjernet ibyttetagne maskiner fra markedet, og at der ikke findes et marked for brugte PPC i Japan. Det anføres således af Rådet, at »efterspørgslen efter nye maskiner opretholdes på det højest mulige niveau, hvor priserne derfor også kan holdes på et højere niveau, end det ville have været tilfældet, hvis der havde været et marked for brugte maskiner«, og »denne større efterspørgsel og deraf følgende større produktion skulle normalt medføre større stordriftsfordele og tilsvarende større fortjeneste«.

38 De omhandlede rabatter, der afspejler fabrikantens interesse i, at maskinen fjernes fra markedet, kan herefter ikke anses for at have direkte tilknytning til salgene

efter betydningen i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84. Institutionerne har følgelig med rette afvist at foretage de krævede justeringer.

39 For så vidt angår den justering, der er ansøgt om for Canon's transportomkostninger i forbindelse med salgene til CSC, bemærkes, at disse omkostninger vedrører den interne overførsel af produkterne fra Canon til CSC, og at de følgelig ikke har direkte tilknytning til de pågældende salg, således som det kræves i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

40 Hvad endelig angår sælgernes omkostninger i forbindelse med salgsarbejdet (rejseomkostninger, udgifter til parkering og forsikring af deres biler og udgifter til sælgeruddannelse), må det fastslås, at sådanne omkostninger som hovedregel betragtes som administrations- eller generalomkostninger og derfor ikke kan give anledning til nogen justering i henhold til artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84. Canon har imidlertid ikke bevist nogen særlig omstændighed, der begrunder en undtagelse fra hovedreglen i denne bestemmelse.

41 Det anførte står ved magt uanset Canon's anbringende om, at der på grundlag af de samme beviser blev foretaget en justering på dette punkt i den sag, der blev afgjort ved den tidligere nævnte dom af 5. oktober 1988, Canon mod Rådet. Selv om disse omkostninger måtte være ens og deres tilknytning til salgene den samme, hvilket i øvrigt ikke er bevist, må det konstateres, hvilket Domstolen navnlig har fastslået i dom af 28. oktober 1982 (sag 52/81, Faust mod Kommissionen, Sml. s. 3745), at når institutionerne har et skøn med hensyn til valget af de midler, der er nødvendige for at virkeliggøre deres politik, kan de erhvervsdrivende ikke have nogen berettiget forventning om, at det oprindeligt valgte middel vil blive opretholdt, idet dette middel kan blive ændret af institutionerne som led i udøvelsen af deres kompetence.

42 Det fremgår i det hele af det anførte, at anbringendet om fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen må forkastes.

Anbringendet om fejlagtig opgørelse af skaden for industrien i Fællesskabet

43 Indledningsvis bør det fremhæves, at institutionerne fandt, at alle PPC og i hvert fald maskiner klassificeret i tilstødende segmenter, fra den personlige kopieringsmaskine til og med segment 5 i Dataquest-klassifikationen, måtte betragtes som samme vare, mens maskiner i segment 6, som ikke produceredes i Fællesskabet, blev holdt uden for proceduren (betragtning 31 til den anfægtede forordning).

44 Det må i denne forbindelse fastslås, at ifølge de PPC-klassifikationer, som Info-Markt og Dataquest har udarbejdet, og som institutionerne har henvist til i nærværende sag, omfatter PPC-markedet forskellige segmenter, afhængigt af maskinernes tekniske specifikationer og kapacitet. Som det imidlertid fremgår af betragtning 31 til den anfægtede forordning, eksporterede de japanske producenter i referenceperioden udelukkende PPC fra kategorien personlige kopieringsmaskiner og maskiner i segment 1-4.

45 Canon har gjort gældende, at institutionerne fejlagtigt har set bort fra PPC-markedets opdeling i segmenter og har anset samtlige disse maskiner for samme vare efter betydningen i artikel 2, stk. 12, i forordning nr. 2176/84. Efter Canon's opfattelse førte det institutionerne til at fejlbedømme konkurrencen, især med hensyn til Canon's personlige kopieringsmaskine, der har skabt et nyt marked og er forskellig fra PPC i segment 1.

46 Canon har endvidere under henvisning til en nøje gennemgang af tallene vedrørende udviklingen af fællesskabsproducenternes markedsandel, både i hvert enkelt segment for sig og i grupper af tilstødende segmenter, gjort gældende, at disse

producenters markedsandel ikke er blevet mindre, og at de ikke er blevet påført nogen skade som følge af importen af japanske kopieringsmaskiner.

47 Herom bemærkes, at der ifølge artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2176/84 »... [kun foretages] en konstatering af, om der foreligger skade, ... såfremt dumpingimporten eller den subsidierede import gennem virkningerne af dumping eller subsidier, forvolder skade, dvs. faktisk forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren«. Ifølge artikel 4, stk. 4, skal »[virkningen] af dumpingimporten eller den subsidierede import vurderes i forhold til Fællesskabets produktion af samme vare...«. Artikel 4, stk. 2, angiver i øvrigt forskellige faktorer, som skal tillægges betydning ved undersøgelsen af, om der foreligger skade, herunder følgevirkningerne af den pågældende import for virksomhederne i Fællesskabet, navnlig for så vidt angår udviklingen af de pågældende producenters markedsandele.

48 På grundlag af de markedsundersøgelser, som Info-Markt og Dataquest havde udarbejdet, kom institutionerne til det resultat, at selv om alle PPC ikke var samme vare, måtte man dog anse PPC i tilstødende segmenter, fra den personlige PPC til og med maskinerne i segment 5 i Dataquest-klassifikationen, for samme vare. Af sagen fremgår jo, at segmenterne i de ovennævnte undersøgelser ikke er blevet klart afgrænset, idet på den ene side visse PPC kan placeres i flere forskellige segmenter under hensyn til visse af deres egenskaber og tekniske specifikationer, og der på den anden side er konkurrence såvel mellem PPC i tilstødende segmenter som mellem de PPC, der er klassificeret i de forskellige ovenfor nævnte segmenter.

49 Det må herefter tiltrædes, at forskellene mellem PPC, der henhører under ét segment eller under forskellige segmenter, især vedrørende hastighed og kopieringskapacitet, ikke giver tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at sådanne PPC ikke fungerer ens eller ikke opfylder de samme behov. Som det i øvrigt fremgår af betragtning 30, tredje afsnit, til den anfægtede forordning, er det forhold, at kundernes valg kan være bestemt af faktorer, der blandt andet vedrører en afgørelse om at centralisere eller decentralisere kopieringsfaciliteterne, en bekræftelse af, at der er tale om konkurrence mellem maskiner i forskellige kategorier.

50 De anførte forhold gør sig også gældende for personlige kopieringsmaskiner og for PPC under segment 1. Ifølge betragtning 29 til den anfægtede forordning, hvis indhold ikke er blevet anfægtet af Canon, har udviklingen af den personlige kopieringsmaskine skabt et større marked for små kopieringsmaskiner, men har samtidig givet anledning til øget konkurrence i den billige ende af markedet. Anbringendet om, at indførelsen af den personlige kopieringsmaskine har skabt et marked, der adskiller sig fra markedet for de andre PPC, kan følgelig ikke lægges til grund.

51 Herefter findes det unødvendigt at undersøge, om markedsandelene for de berørte fællesskabsproducenter som hævdet af Canon er blevet større inden for det ene eller det andet af disse segmenter.

52 Det må således fastslås, at Canon ikke har godtgjort, at institutionerne foretog en urigtig bedømmelse, da de fastslog, at »Fællesskabets produktion af samme vare«, jf. artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 2176/84 i det foreliggende tilfælde omfattede produktionen af alle typer PPC i alle segmenter under ét.

53 Anbringendet om fejlagtig opgørelse af den skade, der er påført industrien i Fællesskabet, må følgelig forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

54 Canon har anført, at den anfægtede forordning ikke er fyldestgørende begrundet, for det første for så vidt angår sammenligningen mellem de salg, der blev anvendt med henblik på fastsættelsen af den normale værdi, således som det foreskrives i artikel 2, stk. 3, litra a), i forordning nr. 2176/84, og de salg, der blev lagt til grund ved beregningen af eksportprisen, for det andet for så vidt angår Rådets afvisning af at undersøge de beviser, det fik forelagt vedrørende CSC's opgaver, og endelig for så vidt angår afvisningen af at anse visse salgsomkostninger for direkte knyttet til salgene.

55 Det bemærkes i denne forbindelse, at ifølge Domstolens faste praksis, hvortil der bl.a. henvises i dom af 14. marts 1990 (sag C-156/87, præmis 69), skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

56 Dette krav blev opfyldt i den foreliggende sag. I betragtning 5-16 til den anfægtede forordning har Rådet forklaret, at den normale værdi og eksportprisen blev fastsat på grundlag af de priser, som den første uafhængige køber betalte, og Rådet har anført grundene til, at det enten bekræftede eller delvis godkendte de af Kommissionen herved anvendte fremgangsmåder.

57 For så vidt angår de beviser, der hævdes at godtgøre, at CSC også havde andre opgaver end salgsvirksomhed, følger det af det ovenfor anførte (præmis 9, 10 og 11), at institutionerne ikke var forpligtet til at undersøge disse beviser for at tage stilling til, om CSC reelt havde de opgaver, som normalt varetages af en salgsafdeling. Som fastslået ovenfor (præmis 34) blev de andre opgaver tillagt betydning, for så vidt som kun omkostningerne ved Canon's salg af PPC blev medregnet i den normale værdi.

58 Hvad endelig angår afvisningen af at tage hensyn til visse omkostninger med den begrundelse, at de ikke har direkte tilknytning til salgene, indeholder den anfægtede forordning i betragtning 20, der bekræfter betragtning 26 til forordning nr. 2640/86, samt i betragtning 13 og 14 de grunde, som institutionerne baserede deres opfattelse på vedrørende dette punkt.

59 Under henvisning til det anførte må anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes, og sagsøgte vil herefter være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

60 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne for intervenienten Cecom, der har nedlagt påstand herom. Kommissionen bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder de af intervenienten Cecom afholdte omkostninger.

Joliet Slynn

Grévisse Moitinho de Almeida Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. marts 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for Femte Afdeling